

„דוגמנית לא צריכה שכל... לא קיבלתי השכלה... אבא מת כשהייתי בת 14...“

בניתי את הבתים — שני בתים, אחד לאמא, ואחד קטן לי — בשביציון, ולא בהרצליה, כי אני סנטימנטלית. אני נאמנה למושב שלי. אני האדם הראשון שבנה בית בשביציון. גם אמא רצתה להישאר שם. הצריף הישן עומד לפני הבית, ועוברים על סניו כשבאים לבית.

באלט

עזבתי את הארץ בגיל 12. לקחו אותי לשוודיה. קיבלתי מילגה ללמוד באלט. זה היה הדבר היחיד שתמיד רציתי: להיות רקדנית-באלט.

חיתה לי צרה-צרותה. כשנעלתי נעלי-באלט, לא ראו את הראש. הייתי גבוהה מדי. חוץ מזה היה לי לחץ-דם נמוך. עד היום יש לי. היין עוזר לי נגד זה.*

בבוקר אני בלתי-נסבלת. ביגלל לחץ-הדם הנמוך, זה לוקח זמן עד שתלחץ עולה. כשאני קמה מהמיטה, מסתובב לי הראש. לכן אני לוקחת קפה ודבש במיטה, או הדם מתחיל לרוץ. בבוקר אני לבנה לגמרי, עד שהדם מגיע לראש.

● אז הפסקת לרקוד?

כשאבי נפטר, חזרתי לארץ. למרות שהייתי תלמידה מצטיינת, גילו שלא אוכל (המשך בעמוד 48)

* בעת הראיון שתתה דליה יו לבו.

זה נכון. רציתי שאחותי ואחי ילמדו מיקצוע. את אחותי שלחתי לבית ברל, להיות גננת, ואחי הלך לכפר הירוק ולטכניון בחיפה.

רציתי לבנות לאמא שלי בית מאבן. אנחנו גרנו כל החיים שלנו בצריף. הצריף עדיין עומד בשביציון.

תמיד אמרו שמדליה לא ייצא שום דבר, היא לא למדה. אמרתי לאמי: אל תדאגי!

האיש היחיד שידכוש אותי הוא אדם שיבין מה עברתי, איזו אישיות כפולה יש לי

מזה באה האמביציה. אמרתי לה: יום אחד אני אבנה לך בית מאבן!

בצריף לא יכולנו לבשל בחורף, כי כל הסירים היו דרושים כדי לאסוף את המים שדלפו מהגג.

כשהתחילו לבנות את הבית, בית האבן, בשביציון, והעמידו את פיגומי-העץ בשביל הכטון, רצה אחותי — שהייתה בת 12 — אל האמא שלי ובכתה: „בונים שוב פעם בית מעץ!“

במשק שביציון קראו לה „הגורו“. כולם באו אליה. היא שמעה את כל הסודות במשק. אף פעם לא מתחה ביקורת על אף אחד. היא אמרה לי את זה תמיד: קחי לך זמן להבין בן-אדם, לפני שאת עושה עליו ביקורת. למל דבר בחיים יש סיבה. הצרה עם האנשים היא שאין להם זמן, או קודם-כל הם עושים ביקורת.

● איך דיברת איתם?

עיברית. עם הסבתא שלי, האמא שלה, אני מדברת גרמנית. וגם עם אחותה של אמי.

● אמא השפיעה עליך?

היא הייתה האדם שהכי הערצתי בחיים. מכל האנשים הגדולים, המפורסמים, החכמים והמלומדים שהכרתי, אף אחד לא הגיע לקרסוליים של האמא שלי.

● מזה היא רצתה שתהיי?

דליה. היא ידעה שאני עוברת כל מיני משברים. הקאריירה שלי ביכלל לא עניינה אותה.

אמי הבינה אותי. מצד אחד היא רצתה שאהיה דליה, שאהיה עצמי. אבל היא ידעה שהאחריות היא כולה עלי, שאני חבת הבכירה שפירנסה את המיטפה. לכן רצתה לעזור לי בדרכים שונות — בזמן שנתנה לי, בהבנה שלה, בפילוסופיה שלה. היינו יושבות לילות, עד הבוקר, לדבר על החיים. על ערכים, מה אמיתי ומה לא. היה לה יופי פנימי.

כסף

● נובע מדברייך שהזכרת לקאריירה שלך בשביל כסף, כשביל לפרנס את המיטפה.

„בעיני הגרמנים אני בחורה אכזוטי, שחומה, תוקפנית, בעלת קול צרוד...“